MŪSŲ ŽINIOS

LPS Tauragės rajono taryba

SĄJŪDIS

1989 m. birželio 14 d.

Nr. 8

BROLIAI, SESERYS, TAUTIEČIAI!

PRIEŠ 48-erius metus per mūsų mažą, niekuo nenusikaltusią Lietuvą nusiriito žiauri stalininio bolševizmo banga. Tūkstančiai tautos sūnų ir dukterų, panaudojant klastą ir prievartą, buvo atplėšti nuo gimtosios žemės ir ištremti į tolimuosius TSRS rajonus, kur jų laukė nesibaigiantys pasityčiojimai, sunkus alinantis darbas ir mirtis nuo smurto, bado, ligų, išsekimo. Tik prasidėjęs karas nutraukė to baisaus genocido prieš mūsų tautą vykdymą.

Pasibaigus karui, trėmimai vėl tęsėsi, vėl sklido plieno bėgiais tautos kančios ir rauda.

Dalis gyventojų, nepakęsdami prievartos ar nebeturėdami kitos išeities, pasitraukė į miškus, kad su ginklu rankose apgintų savo tautos laisvę ir teisę vadintis lietuviais. Jų tarpe BUVO DAUG DORŲ ŽMONIŲ, ir laikas tuos žmones pavadinti jų tikruoju vardu — Lietuvos partizanų vardu.

Žmonės buvo ne tik tremiami. Pilnu pajėgumu veikė ir dirbo stalininio saugumo įstaigos, kurių kankinimo kambariuose naktimis sklisdavo luošinamų žmonių dejonės. Apie tai gali patvirtinti ne vienas tauragietis, pabuvojęs tais metais pastate, esančiame M. Melnikaitės gatvėje, vadinamame „Šubartine". Laikas įsakmiai reikalauja atskleisti iki šiol uoliai tebesaugomus archyvuose ar dar kur kitur tenai įvykdytus nusikaltimus prieš mūsų ir kitų rajonų gyventojus.

Mes tikime, jog ateis ta diena, kai prie tokių pastatų bus pritvirtintos memorialinės lentos, simbolizuojančios mūsų tautiečių patirtas kančias ir neviltį. Tai neturi pasikartoti!

Visos mūsų tautos tragedija — tai Molotovo — Ribentropo sutarties ir prie jos pasirašytų slaptųjų protokolų išdava. Šiais metais sukanka 50 metų nuo pasirašymo sutarties, pagal kurią **Lietuva buvo prievarta** įjungta į TSRS sudėtį. Ir šiandien jūsų, visų čia susirinkusių, vardu mes reikalaujame, kad šis gėdingas dviejų kraugerių — raudono ir juodo — sandėris, sutrypęs mūsų valstybę, būtų panaikintas ir pesmerktas.

Atmindami stalininio teroro aukas, mes kreipiamės į visus rajono ir už jo ribų gyvenančius geros valios žmones ne nuoskaudos ar keršto reikalaujančiu balsu, o vilties balsu, mūsų patirtų kančių balsu: padarykime viską, kas įmanoma, kad mūsų gretose netvyrotų kerštas ar neapykanta, kad būtume vieningi „vardan tos Lietuvos", vardan laisvės ir demokratijos. Puoselėkime savo sielose įgimtus gėrio pradus, neleiskime jų užvaldyti abejingumui ir blogiui.

Senos mūsų valstybingumo tradicijos ir noras gyventi laisviems.

Mes privalome ginti savo apsisprendimo teisę. Tai įmanoma tik vienybėje.

Tad vienykimės!

Tebūna mūsų visų bendras tikslas — LAISVA IR NEPRIKLAUSOMA LIETUVA!

Kad ir kokia ilga bebūtų naktis, po jos visuomet išaušta rytas!

Laimės Jums!

Klubo „Tremtinys" taryba
Rajono Sąjūdžio taryba

Mūsų kančių muziejui

MANE areštavo 1948 metų kovo 8 dieną „už pagalbą miškiniams". Kovo 9 dieną atgavau sąmonę kažkokioje kamarėlėje ar sandėliuke. Ant veido pajutau užmestą skudurą ir pilamą šaltą vandenį. Burnoje pasigedau dantų, labai norėjau gerti, bet nepajėgiau nuryti nė gurkšnio (dėl to vėliau labai krimtausi).

Taip prasidėjo pusmėtį trukęs mano kalėjimas „Šubartinėje". Pirmas keturias dienas manęs nemušė, tik nedavė valgyti, gerti, neleido užmigti. Tai buvo baisiau už prieš tai ir po to patirtus kankinimus. Ypač nebepakeliamas darėsi troškulys. Kaip švenčiausią žmogų prisimenu grindis plovusią valytoją, kuri nežymiai pastūmė prie manęs kibirą drumzlino vandens...

Kameroje buvome dviese. Mano likimo brolis, buvęs Lietuvos karininkas Stasys Armonas, kalbėdavo:

— Pranai, jei įvyks stebuklas, jei kuris iš mudviejų išeisime iš šio pragaro gyvas, padarykime viską, kad šis namas taptų žmogaus kančios muziejumi.

Stebuklas įvyko. Aš gyvas. Širdyje tebenešio-

(Nukelta į 2 psl.)

(Atkelta iš 1 psl.)

ju Stasio priesaką. Tik jaučiu, kad nebesulauksiu to meto, kai pasidarys galima jį išpildyti. Šiandien dar NE TAS metas. O rytojus man, senam ir ligotam, nebepriklauso.

Šiandien vien dėl atminimo lentos prie šio kančių namo pritvirtinimo saugumas reikalauja iš mūsų ĮRODYMŲ. Įrodymų, pasirodo, reikia tiems, kurie tuos įrodymus savo archyvuose nuo mūsų slepia.

Kokius aš faktus, kokius eksponatus ateities muziejui galiu palikti? Gal vielomis supjaustytas rankas ir iki kaulų sukapotus savo raumenis? Gal neturimus savo dantis? Gal nuo smūgių nutrūkstančią sąmonę? Gal į eksponatus tiktų vienišas nakties šūvis ir ant mūsų kameros langučio iš viršaus nukritęs sumaitotas kūnas? Gal saugumiečiai priimtų už įrodymą visą dieną (tai buvo keista, nes kankindavo naktimis) virš mūsų kameros aidėjusį mergaitės vaitojimą? Jos dejonė, pasiekdama visas įmanomas balso stygų gamas, dar ir šiandien mane varo iš proto. Akyse tebešmėkso pro sukreiptų tualeto sienos lentų plyšius matytas numestos mergaitės lavonas, sudraskyta marga suknelė... Gal geri „daiktiniai" įrodymai" būtų moteriškų plaukų kuokštai, nuplėšti kartu su odos gabalais, kuriuos mačiau ant laiptų? Priglauskite ausį prie šio namo rūsio sienos, kaip darydavau aš naktimis, laukdamas, kol ateis išsivesti, — gal dar tebeaidi dejonės ir smūgiai? Juk taip aiškiai girdėdavos, net atskirdavau, kur kerta gumine šlanga, kur kietu pagaliu, kur kumščiu...

Atleisk man, Stasy, dar neatėjo metas mūsų kančių muziejui...

Prano Joniko pasakojimą užrašė
Julius RAGELSKIS

„Nebuvome prasitarę apie juos"

ŠIŲ metų balandžio 22 d. Nr. 50 „Leniniečių balsas" rašė apie Joną Mažeiką ir kitus („Knygnešių pėdsakais"). Aš norėčiau truputį papildyti žinias apie nelengvą darbą šių kilnių žmonių, apie kuriuos galiu šiandien nebebijoti aiškiau prabilti. O juk reikėjo bijoti mūsų „išlaisvintojų vyresniųjų brolių", nes ir už kalbas apie knygnešius buvo galima iškeliauti ten, kur mūsų tėvai, broliai, sesės buvo iškeldinti. Tad, gink Dieve, niekam iki šios dienos nebuvau prasitaręs apie juos.

Mano tėvuko broliai Ignacas, Antanas, sesės Uršulytė, Marytė — visi jie dalyvavo nešant spaudą, knygas. Kadangi per Nemuno tiltą būdavo sunku praeiti —visur stovėjo žandarai — tad jie keletą lentų sukalę tuo plaustu žemiau Pagėgių persikeldavo per Nemuną ir eidavo link Katyčių miestelio. Taip ir eidavo iki pat namų — vis daugiau pagal kelią. O mano tėvuko namai buvo toje vietoje, kur dabar Pagramančio kolūkio grūdų sandėlis ir lentpjūvė. Čia stovėjo klėtis, o toj klėty buvo per visą jos galą atitverta iš apvalių nestorų rąstukų vidsienė. Tad buvę kur knygas slėpti, nes pas Mažeiką nebuvę kur tokį didelį jų kiekį sudėti. O iš tos mūsų klėtelės ir nešdavo čia — per Akmenos upę brisdavo, kur dar ir dabar tebestovi Pagramančio parapijos bonikė. Eidavo žemiau bonikės, nes per tiltą nebuvo galima eiti — irgi stovėjo žandaras. J. Mažeika, Ignacas, Antanas nešdavo ,o Uršulytė su Maryte eidavusios žvalgybą. Taip tos knygos Pagramantyje pas Mažeiką apsistodavusios neilgam. Tos knygos būdavusios labai sunkios: buvę ir taip, kad reikėję ir į Raseinius su jomis nueiti, tai nuo nešimo žaizdas ant pečių pratrindavo.

Taip yra pasakojęs mano tėvukas.

Tėvukai yra Pagramančio kapinėse palaidoti. Tėvuko brolis Ignacas išvyko į Ameriką. Sako, jis jau esąs miręs. Antanas išvyko į Vokietiją, nieko nežinau, kaip su juo. Jų sesės Uršulytė ir Marytė taip pat į Ameriką išvyko; kur jos šiandien, kur jų vaikai, nežinau.

Bent aš taip mąstau šiandien: tegu šių žmonių neliko, ir klėtelės neliko. Jos vietelėje gigantiškas pastatas stovi, sužalojęs, sudarkęs gražų gamtos kampelį mano tėvelių žemėje. Būtų galima toj vietelėje nors ąžuolinį koplytstulpį su jų pavardėmis pastatyti. Tegu mūsų anūkai ir proanūkiai sužino, kad čia kažkada gyveno tokie nelaimingi žmonės ir dirbo dėl geresnės, laimingesnės dienos.

Stanislovas KATAUSKIS

Prieš 85 metus atgauta lietuviška spauda

Keturiasdešimt metų trukęs lietuviškos spaudos persekiojimas nepasiekė tikslo. Mažojoje Lietuvoje (Tilžėje, Ragainėje, Klaipėdoje, Bitėnuose) buvo spausdinama lietuviškai, nelegaliai gabenama ir platinama po visą Lietuvą.

Tebūnie šventas knygnešių atminimas!

IŠ „DOKUMENTO APIE LOTYNIŠKAS LITARAS LIETUVIŲ LITERATŪROJE"

Lietuviams, esantiems po Maskolijos valdžia, uždrausta yra spauda lietuviškų knygų ir laikraščių (...) Maskoliai siūlo mums savo „graždanką" (maskoliškas litaras). (...) Siūlo jas, nes žino, kad įbrukus mums „graždanką", kur kas lengviau būtų įbrukti mums maskolystę ir pravoslaviją. Dėlto gi, broliai, saugokitės tų litarų kaip didžiausio pikto! Nė patys neimkite, nė vaikams neduokite brukamų lietuviškų knygų su maskoliškomis litaromis (...) Už ką gi pasiekė mus tokia nelaimė? Rodos, niekuomet nenusikaltome prieš Maskoliją. Maišto nekėlėme. Mokesčius mokame. Stipriausi mūsų vyrai tarnauja kariuomenėje ir lieja kraują už maskoliją. Už ką gi maskoliai užgina mums lietuviškus raštus ir neduoda apsišviesti? Kam persekioja ir kankina mus už skaitymą mūs raštų? Už ką gadina doriškai mūs žmones papirkdami juos ir versdami į išdavikus — judošius? Kam gi ant galo valdžia, šitaip neteisingai skriausdama mus, daro iš mūs tyčia sau priešininkus, kad galėtų paskui mus kankinti? (...) Broliai! Mūs pusėje teisybė, mūs pusėje ir išlaimėjimas — tiktai laikykimės tvirtai!

Tilžė, 1899.

„ŠUBARTINĖJE“

VIENOJE gražiausių Tauragės gatvių, erdviame, gražiame pustrečio aukšto name, kuris kadaise priklausė Šubartui, vienam turtingiausių miesto žmonių, buvo įsikūrę saugumiečiai.

Ėjo 1950 metai. Lietuvoje dėjosi bjaurūs dalykai. Ešelonai tremtinių vis plaukė ir plaukė į rytus. Išvežė mūsų klasės auklėtoją, kurio labai gailėjomės. Mes, keturi Skaudvilės vidurinės mokyklos dešimtokai, septyniolikmečiai, vieno vienuoliktoko vadovaujami, įkūrėme „pogrindį“, — nusprendėme palaikyti mokykloje lietuvišką dvasią, auklėti jaunesniuosius, jog jie nepamirštų, kad čia Lietuva, kad jie lietuviai... Tai buvo, kaip dabar suprantu, vaikiškas žaidimas. Bet prieš 1951 m. vasario 16-ąją ruošėmės rimtam darbui. Pasisiuvome trispalvę, kurią numatėme iškelti prie judraus plento „Tauragė—Kryžkalnis“. Tokia proga, galvojom, reikia išklijuoti atitinkamus lapelius. Tik kaip jų gauti? Čia atsitiko įdomus dalykas. Pas mokytoją Narbutą, kuris žinojo apie mūsų „pogrindį“, vieną vakarą atėjo neva iš miško partizanas karininkas, slapyvarde Lyras, atsivedė dar du eilinius „kovotojus“. Jie turėjo rašomąją mašinėlę ir įniko perspausdinėti „Laisvės varpą“. Mokytojas nieko blogo neįtardamas papasakojo apie mus kaip apie galimus platintojus. Lyras užkvietė mus į susitikimą. Kai atėjome, „partizanų“, žinoma, nebuvo, radom tik krūvą tvarkingai atspausdintų lapelių su iškilmingu tekstu apie vasario16-ąją. (Vėliau, grįžęs iš Sibiro, sužinojau, kad Lyras — saugumietis Jonas Nuobaras...).

Mes iškėlėme trispalvę, kuri iškabėjo iki priešpiečių, išklijavome lapelius...

Tą pavasarį išryškėjo pirmieji mano plaučių tuberkuliozės požymiai. 1951 m. balandžio 27 d. guliu namie, karščiuoju. Auštant kažkas garsiai pabeldė į duris.

— Mama, kelkis, — išgirdau tėvo balsą. (Tėvas buvo nesveikų kojų, tai duris paprastai atidarydavo mama).

— Svoji, mamaša, svoji... — išgirdau atsakymą į mamos klausimą. — Gde vintovki, gde granaty?- — rėkavo jau sugriuvę vidun „svoji“.

Šautuvų ir granatų, žinoma, nerado. Užtat visokių „kaltinančių“ popierių privertė gerą krūvą. Tai buvo seni laikraščiai ir žurnalai, mano užrašai ir dienoraščiai, eilėraščiai. Juos rūšiuodamas, karininkas kalbėjo motinai:

— Plochovo syna vyrostyla, oi, plochovo...

Tačiau **mama laikėsi narsiai:**

— On čestnyj, chorošij, on ne prestupnik...

Tuo tarpu karininkas atsivertė vokiečių okupacijos metais ėjusį žurnalą „Naujoji sodyba“ (kaip dabar „Mūsų sodai“) ir viename puslapyje pamatė karikatūrą: bjaurus, didelis enkavedistas su penkiakampe kepurėje, pakėlęs pjautuvą, ruošiasi rėžti per nieko neįtariančius, ramiai javus kertančius mažučius Lietuvos valstiečius. Nuo didžiojo pjautuvo varva kraujas...

Karininko veidas akimirksniu persikreipė ir netikėtai pasidarė kaip du vendens lašai panašus į karikatūroje pavaizduotąjį...

— Smotri, kakoj tvoj syn, o govoriš, nevinovat!.. — rėkė jis.

Neištvėręs tėvas ėmė aiškinti, kad tai jo senas sodininkų žurnalas.

— Vozmiom i tebia, — nukirto karininkas.

Taip atsidūriau „Šubartinėje“.

Mano pirmasis tardytojas buvo keistokas: nei ausis skaldė, nei šonkaulius laužė, tik miegoti neleisdavo. Stovi prieš jį, knapsi nosimi ir girdi monotonišką dudenimą:

— Tak žnačit, ty ničevo ne znaješ, ničevo ne pomniš...

— Čto ty s nym vozižsia, — surinka įšokęs į kambarį kitas tardytojas (pavardę prisimenu berods, Karpovas), nutvėręs už smakro taip supurto, kad išlaksto visi miegai... Bet šis, smarkusis, matyt neturi laiko, išbėga kitų tardyti.

„Šubartinės“ rūsyje buvo įrengta 10 vienučių kamerų. Kadangi mūsų pasirodė 11, man teko laimė vienutėje turėti draugą. Aš sėdžiu, kosčiu, kosčiu... Draugas kažką šnabžda ir įkyriai vis kinkuoja, kinkuoja...

— Stanislovai, — neištvėręs klausiu, — kodėl tu vis šnabždi ir kinkuoji?

— Supranti, Dainiau, aš nieko nežinau, ko manęs klausia. Nesu nieko pikta padaręs. Reikalauja, kad prisipažinčiau. Tačiau ką?!. Įkiša mane į tokią geležinę dėžę ir ima spausti iš viršaus, vis smarkiau, smarkiau ir taip laiko gal valandą, gal dvi... Baisiai skauda... Visus kaulus, visą kūną... Reikia prisipažinti. Bet ką?.. Aš nešnabždu, Dainiau, aš meldžiuosi. O kinkuoju, kad liūdna. Negi tau gaila?..

Man buvo nejauku. Aš tikrai „kaltas“, bet manęs nemušė, nekankino. Tik perskaitė viską apie mūsų „pogrindį“ ir paklausė, ar neturiu ko pridurti. O ką bepridursi, kad Lyro dėka, bestijos, viską smulkiai žinojo. Tiesa, mane tada stebino, kad, apiforminus mūsų veiklą, kažkodėl nefigūravo nei pats Lyras, nei jo lapeliai. Bet buvau sau davęs žodį nekalbėti to, ko jie nežino.

Metais už mus vyresnis Stanislovas ir dar du tardomi jo klasiokai su mūsų ketveriuke neturėjo nieko bendro. Juos, matyt, suėmė dėl skaičiaus. „Pavojingoji“ mūsų grupė pasidarė tokiu būdu jau dvigubai „gausesnė“ ir „pavojingesnė“.

Po savaitės mano sveikata ėmė blogėti. Turėjau karščio, **jaučiau, kad „degu“. Po** ilgų prašymų atsiuntė felčerę. Ji patvirtino, kad sergu plaučių džiova.

— Razrešite emu ležatj i delatj injekcii.

— Ukoly delajte, eto vaše pravo, — atsakė sargybos viršininkas, — ležatj ne razrešu: kak liažet, tak bolše i ne vstanet.

Iki išvežimo į Vilniaus saugumo kalėjimą kasdien man leido kalcio chloridą, tik nuo to nesidarė geriau...

Tų dienų dvasios būseną išreikštų anų metų mano eilėraštukas, kuris nėra poezija, tik sužeistos aštuoniolikmečio sielos dejonė:

Jie vėl bučiuosis tarp žiedų
Skins baltas, baltas ramunes...
O man bus liūdna ir graudu, —
Jau nieks manęs nebeminės.

Jie vėl dainelę piemenų,
Užmiršę sutemas, dainuos...
O mano ašarų jaunų
Liūdės išblyškėlis mėnuo.

Visi, visi mane apleis
Ir niekas nevadins vardu,
Aš eisiu kryžkeliais tyliais...
O jie? Jie juoksis tarp žiedų...

Dainius HABDANGAS

PAREIŠKIMAS

Demokratiškas visuomenės gyvenimas neįmanomas be daugiapartinės sistemos. 19 a. atgimstančioje Lietuvoje viena pirmųjų buvo sukurta LIETUVOS SOCIALDEMOKRATŲ PARTIJA (LSDP). Ji puoselėjo tautų apsisprendimo, nepriklausomybės, demokratijos, politinio ir socialinio teisingumo idėjas.

LSDP atkūrimo iniciatyvinė grupė, remdamasi savo 1989 m. balandžio 27 d. rezoliucijomis, skelbia, kad atkuriama Lietuvos socialdemokratų partija.

LSDP veiklai koordinuoti išrinktas organizacinis komitetas: Kazimieras Antanavičius, Vytenis Andriukaitis, Albinas Bagdonas, Aronas Gutmanas, Gintautas Iešmantas, Albinas Januška, Valdas Katkus, Alfonsas Jakubėnas, LSDP narys nuo 1926, CK nuo 1931 m., Dobilas Kirvelis, Antanas Matijošaitis, Aloyzas Sakalas, Juozas Šatas, Zita Šličytė, Kazimieras Uoka.

Organizacinis komitetas parengs LSDP programos ir įstatų projektus, steigs LSDP grupes Lietuvos miestuose ir kaimuose, surengs atkuriamąjį LSDP suvažiavimą.

KVIEČIAME TELKTIS Į LSDP GRETAS.

LSDP veiklos gairės paskelbtos leidiniuose: Kauno aidas Nr. 10, Alytaus Sąjūdis Nr. 28, Universitetas Vilnensis Nr. 12, Atgimimas Nr. 19.

Teiraukitės, siūlykite, praneškite: Vilnius, D. Kirvelis, tel. 768420 (n), 635742 (d); V. Andriukaitis, tel. 626268 (n).

Mūsų adresas: 232300 Vilnius, ARS-3, a/d 525 A. Januška.

Vilnius, 1989 m. gegužės 19 d.

K. Antanavičius, V. Andriukaitis, E. Andriukaitis, A. Bagdonas, A. Gorodeckis, A. Gutmanas, G. Iešmantas, A. Jakubėnas, A. Januška, T. Kajokas, D. Kirvelis, A. Matijošaitis, A. Sakalas, J. Šatas, A. Vaitkevičius.

INFORMUOJAME

LPS Tauragės rajono taryboje nusprendėme mūsų laikraštį atpiginti. Nuo šiol jis kainuos 5 kap.

— — —

Š. m. birželio 9 d. kultūros namuose Tauragės kraštotyrininkai suorganizavo „Gedulo ir Vilties" parodą iš tremties eksponatų.

— — —

Š. m. birželio 10 d. Tauragės vasaros estradoje įvyko Tauragės „Tremtinio" klubo vakaras — mitingas „Vilties ir Gedulo" dienai paminėti.

— — —

Š. m. birželio 11 d. Skaudvilėje, prie bažnyčios šventoriaus vartų, pašventintas paminklas stalinizmo aukoms atminti. Paminklo autorius — liaudies meistras Vidmantas Lietuvninkas.

— — —

Š. m. birželio 14 d. Tauragėje, katalikų bažnyčios šventoriuje, bus pašventintas paminklas stalinizmo aukoms atminti. Projekto autorius — Antanas Bagdonas. Paminklą darė liaudies meistras Remigijus Petrokas ir liaudies meistrai, buvę tremtiniai Danielius Dužinskas, Pranas Kundrotas.

— — —

Vilniuje prie Sąjūdžio tarybos įkurta Sąjūdžio Informacinė Agentūra (SIA).

PAREIŠKIMAS

Remdamiesi 1989. II. 10. sukurtos Lietuvos Krikščionių Demokratų partijos atgaivinimo grupės branduolio rezoliucija, skelbiame, kad 1989. II 16 atgaivinta Lietuvos Krikščionių Demokratų partija (LKDP).

Lietuvos Krikščionių Demokratų partijos garbės nariai yra kardinolas Vincentas Sladkevičius ir vyskupas Antanas Vaičius.

LKDP vadovausis 1904 m. sudaryta prelato Jono Mačiulio-Maironio, prelato Aleksandro Jakšto-Dambrausko, vyskupo Pranciškaus Bučio, pasitariant su palaimintuoju arkivyskupu Jurgiu Matulaičiu, kanauninku Juozu Tumu-Vaižgantu bei kitais, pirmąja LKD partijos programa, taipogi jos vėlesnėmis redakcijomis, pritaikant jas šių dienų realijoms.

LKD partijos programai bei įstatų paruošimo komisijai vadovauti išrinktas teisininkas Povilas Šilas.

LKD partijos atgaivinimo grupės branduolio, kuris susideda iš 13asmenų, pirmininku išrinktas Viktoras Petkus, pavaduotoju — kun. Edmundas Paulionis.

Besikuriančių LKD partijos grupių koordinavimas pavedamas Petrui Gražuliui ir Vytautui Bogušiui.

Minėti asmenys šias pareigas eina iki LKDP suvažiavimo, kuris numatomas vasarą.

Vilnius, 1989 m. vasario 16 d.

Viktoras Keturakis (LKDP narys nuo 1923 m.), Viktoras Petkus, kun. Edmundas Paulionis, kun. Vincentas Velavičius, kun. Alionidas Budrius, Povilas Šilas, Petras Gražulis, Vytautas Bogušis, Kazimieras Kryževičius, Kazimieras Momkus, kun. Kazimieras Gražulis, Alfredas Macijauskas, Jadvyga Bieliauskienė.

ATSIPRAŠOME

Mūsų laikraštyje 1989. 06. 02. Nr. 7. Išspausdinome neteisingą informaciją dėl į Ližius išvežtų liaudies meistrų „Keturių lietuvaičių" skulptūrinės grupės likimo. Šių metų balandžio mėnesio pabaigoje skulptūros buvo grąžintos ant Vymerio kalno. Atsiprašome gerbiamų skaitytojų, atsiprašome gerb. miesto VK pirmininkės G. Skvernevičiūtės.

Mūsų laikraštyje Nr. 7 informacijoje apie paminklo stalinizmo aukoms finansavimą įsivėlė perrašymo klaida. Rajono VK liaudies švietimo skyriaus kolektyvas vienas pirmųjų surinko aukas paminklui (68 rublius). Atsiprašome švietimiečių už padarytą klaidą informacijoje. Dėkojame aukojusiems.

Redaktorius

Redaktorius Julius RAGELSKIS

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".

Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 5000 egz. Kaina 5 kap. Užsakymo Nr. 1214.